

1.4

Is een goed zelfbeeld echt nodig?

8 april 2008 14.20 uur. Dit artikel bevat de sleutels voor mijn benadering van onderwerpen als zelfbeeld, zelfvertrouwen en identiteit. Voor de uitgave van dit boek heb ik het oorspronkelijke weblog-artikel herschreven en aangevuld met een aantal illustraties.

Iedereen gaat er altijd maar automatisch vanuit dat het goed is om een positief zelfbeeld te hebben. Ik heb me lang serieus afgevraagd of dat wel echt zo is. Onzekere mensen zijn immers net zo waardevol. En vaak zelfs extra sympathiek door hun bescheidenheid. Mensen die ‘het met zichzelf getroffen hebben’ komen soms heel arrogant over. En bovendien: de Bijbel roept ons toch op om de ander uitnemender te achten dan jezelf? Ik ben er inmiddels uit. Het is zo: een positief zelfbeeld is noodzakelijk om in dit leven je plek goed in te nemen. De Bijbel heeft me overtuigd. Lees mee.

Waarom sprinkhanen het niet redden

Toen de Israëlieten uit Egypte waren bevrijd was hun zelfbeeld niet bepaald positief. Ze waren vierhonderd jaar slaaf geweest. Generaties lang hadden ze aan de onderkant van de Egyptische samenleving geleefd. Gezwoegd, beter gezegd. Anderen profiteerden van *hun* energie, van hun tijd, van hun kinderen, van hun lichaam. Het zelfbeeld van een waardeloze slaaf die zelf niets in te brengen heeft zat tot diep in hun genen. Niet wat *zij* wilden was belangrijk, maar wat een *ander* wilde. Na hun bevrijding uit de slavernij reageerden ze echter nog steeds als slaven: ze voelden zich snel tekort gedaan, oneerlijk behandeld, onderdrukt, klein, ...

De ultieme ontmaskering van hun zelfbeeld was het moment dat de twaalf verspieters terugkeerden (Numeri 13). Hun verslag aan Mozes en het volk was als volgt: ‘Mozes, dit gaat nooit lukken. De steden zijn onoverwinnelijk, de mensen zijn als reuzen, en wij waren in onze eigen